

Jovančov és Gerő:
(Heart) Beat II.

Pisnjak Atila

Túl két évtizeden: fókuszban a fiatal alkotók

● A XXI. LindArt Nemzetközi Művésztelepről és kiállításáról

A lendvai Galéria-Múzeum műtermeit július 6-án – az előző évekhez hasonlóan – ismét fiatal művészek lepték el, hogy tíz napon át együtt alkossanak az immár 21 éves LindArton. A fiatal művészek lendvai nemzetközi alkotótelepének mottója immár tíz éve: co-operate, azaz „működj együtt”.

A fiatal művészek (életkoruk nem haladhatja meg a 35 évet) idén is ezen koncepciónak megfelelően alkottak. A *co-operate* értelmében sorsolással kétfős csapatokban hozzák közösen

létre alkotásaikat. A sorsolásnak köszönhetően idén a következő párosítások jöttek létre: a horvát Dora Bakek a szlovén Maruša Štibeljel került össze, a magyarországi Gerő Ambrus a montenegrói Jelena Jovančovval alkotott egy párost, míg a két szerb vendégművész, Branika Lalić és Dalibor Milojković egy tandembe került. A felállást követően a párosok a közel tíz nap alatt határok nélkül, szabadon, de együttműködve alkottak. A szervezőknek az a

célja a *co-operate*-tel hogy a művészek – kizökkentve megszokott komfort-zónáikból – új alkotói folyamatban vegyenek részt. Ez szembe megy a képzőművészek hagyományos alkotói módszerével, hiszen nagy többségük egyedül dolgozik a műtermek magányában. A LindArt koncepciójáról bátran kijelenthetjük: nem a cél, hanem az út a fontos, az hogy mennyire tudja két művész megtalálni az alkotói összhangot.

A *co-operate* emellett a társadalmi, kulturális és egyéb különbségek leküzdésére is törekszik, illetve erre próbálja felhívni a figyelmet. Mindegyik művész magával hoz egy darabkát a saját kis világából, az eredmény: különböző kultúrák, vallások, nyelvek találkozása – a sor végtelennek tűnik. A közös nyelv pedig a képzőművészeté. A Lindart mottója, a *co-operate*, az együttműködés, az évek során teljes jogosultságot nyert, hisz olyan együttműködés/együttalkotás/együttgondolkodás jön ilyenkor létre a párosok tagjai közt, amely túlszárnyal a művészet világán, és az elemi emberi kapcsolatok által, azokból merítve képes jól működni. A párosok művészileg és emberileg egyaránt valami közöset hoznak létre.

Az idei LindArton Dora Bakek–Maruša Štibelj ketős a kollázs és a grafika fuzionálásával alkotott. Ami nem meglepő, hiszen Bakek nagyjából a klasszikus grafikai eljárásokat követve dolgozik, de nem idegen számára a kollázs sem. Štibeljnél megszoktuk a kollázs technika alkalmazását, hiszen festményeit gyakran egészíti ki kivágásokkal. Talán az ő munkájukon volt legérzékeltetőbb, hogy teljes harmóniában, jobban mondva szimbiózisban alkottak. Egy nagyobb méretű műtől eltekintve inkább a kisebb formátumot részesítették előnyben. Ha nem is monokróm, de kevés színnel rendelkező, álomszerű, néhol a melankóliába burkolózó tájképeket vagy tájrészleteket finoman egészítették ki az újságkivágások. Ezek a beillesztett részletek, amelyek sok esetben emberi figurák, megtörik a képek egységét, és a komor hangulatot is oldani tudják. Az emberi alakok azonban időnként a magány szimbólumaként jelennek meg, érzékeltetve: az ember gyakran egyedül teng a társadalom szélén.

Jelena Jovančov szintén a grafika világában mozog: fényképeket készít, amelyeket aztán különböző megoldozások után papírra visz. Többnyire egy motívumot nagyít fel, ahogy azt Gerő Ambrus is teszi. Gerő is egy-egy motívumot fest meg, igaz erős, kifejező színekkel, amelyek egy mindenkor semleges háttér előtt léteznek. Kettejük munkája egy közösen kiépített koncepcióban nyilvánult meg. Műveiken a pénzt a szívveréssel azonosítják, amiben korunk társadalmának képére ismerhetünk: az embert, illetve a társadalmat a pénz élteti. A pénzt pedig a mozgás, a vibrálás (a szívverés) sajátos módon kapcsolja össze az elkészült művekben.

Jovančov
és Gerő:
Fountain

Bár mindegyik párosról elmondható, hogy meghílette őket a Lendva-vidék, a legjobban mégis Branka Lalić és Dalibor Milojković közös munkái tükrözik a hely szellemét és annak erős benyomásait. Az ő közös munkájuk tüzes ellentétben van egyéni művészetükkel, és idén talán kettejük együttműködésében öltött leginkább testet a *co-operate* szelleme. A létrejött festményeken a Lendvahegy lankái, a Makovecz-féle színházépület, a vár, a Vinarium kilátótorony színekben pompázó, erős motívumként jelentek meg. Az erős kontúrozás, a színpaletta és a nagy színfoltok leginkább Franz Marc munkáira és a posztimpressionistákra emlékeztetnek. Ez főként azért érdekes, mert Lalić műveiben a minimalizmus és a harmadik dimenzió határait keresi, visszafogott, néha színtelen módon. Milojković művészetére se jellemző a színpaletta széles használata, inkább a vonalak és a kollázs világában érzi jól magát. A közös alkotás érdekében mindketten le tudtak mondani saját „hitvallásukról”, hogy együtt hozzanak valami újat létre. Egyikőjük keze nyoma sem domináns, a festmények stílusilag egységesek.

Az elkészült alkotásokból július 15-én a Fő utcán található Polgárosodás Múzeumában nyílt kiállítás, ame-

Bakek és Štibelj: Other Side

lyen mag. Anton Balažek, Lendva Község polgármestere és Lazar Beata, a Galéria-Múzeum igazgatója köszöntötte a szép számban összegyűlt művészetszerető közönséget, illetve a művészeket. A kiállítást Doroteja Kotnik, fiatal művészettörténész nyitotta meg, aki beszédében kiemelte: lenyűgöző alkotások jöttek létre a művésztelepen, amelyekkel kapcsolatosan a nézők feltehetik magukban a kérdést, mit jelent az együttműködés, az együttélés a képzőművészetben és a mindennapi életben. A hivatalos megnyitót követően megkezdődött a közönségszavazás. A tét nem

volt kicsi, a legtöbb szavazatot kapó páros ugyanis jövőre önálló kiállítással mutatkozhat be Lendván. A hazai közönség a felismerhető és ismerős motívumokat díjazta, hiszen a szerb páros, Branka Lalić és Dalibor Milojković kapta a legtöbb szavazatot, így jövőre ők térhetnek vissza Lendvára, immár saját műveikkel.

A LindArt létezésének harmadik évtizedébe lépve bebizonyította, hogy méltó „kistestvére” a nála kétszer idősebb Lendvai Nemzetközi Művésztelepnek, amely immár 44. alkalommal, 2016. augusztus 22-én nyitotta meg kapuit.